

הפּרַת הַטּוֹב

אַלֵּיהוּ אוֹמֵר תּוֹדָה

יֵשׁ! קָרָא אֵלֵּיהוּ, וְנִשְׁמַע שֶׁהוּא צוֹהֵל וְשִׁמְחָה. אֵלֵּיהוּ תַּמִּיד יָדַע שֶׁהוּא יְכוּל לְסַמֵּךְ עַל חוּשׁ הָרִיחַ שֶׁלוֹ, וְחוּשׁ הָרִיחַ שֶׁלוֹ אוֹמֵר שֶׁהִגִּיעָה לְבֵיתָם אוֹרַחַת יְקָרָה. כֵּן, אֵלֵּיהוּ לֹא יְכוּל לְהִתְבַּלְבֵּל - זֶהוּ רִיחַ הַנִּיחוּחַ הַמְתוֹק שֶׁל עוּגִיּוֹת שׁוּקוֹלָד צִיפּוֹס וְרִיחַ מֶרֶק הָעוֹף הָאֲהוּב שֶׁל סַבְתָּא. אֵלֵּיהוּ יָדַע - סַבְתָּא רוֹתִי הִגִּיעָה לְבִקּוּר.

"סַבְתָּא!" קָרָא אֵלֵּיהוּ כְּשֶׁפָּתַח אֶת הַדֶּלֶת, תִּיק בֵּית הַסֵּפֶר עֲדִין עַל כַּתְּפִיו. "יָדַעְתִּי שְׁזוֹ אַתָּה!"

סַבְתָּא רוֹתִי חִיָּכָה מִהַמְטָבָח, יָדֶיהָ מְכֻסּוֹת בְּקֶמַח. "אֵיךְ יָדַעְתָּ, צָדִיק שְׁלִי?" "הָרִיחַ שְׁלִי", צָחַק אֵלֵּיהוּ וְהִתְיַשֵּׁב לִיד שֶׁלחַן הַמְטָבָח. "לֹאֲךָ אֶחָד אֵין אֶת נִיחוּחַ הַמַּאֲכָלִים שְׁלִי."

בְּזִמְן שֶׁסַבְתָּא הִמְשִׁיכָה לַעֲבֹד בַּמְטָבָח, אֵלֵּיהוּ סִפֵּר לְסַבְתָּא עַל יוֹמוֹ בְּבֵית הַסֵּפֶר: עַל הַמְבָחָן בְּתוֹרָה שֶׁהֲצִלִּים בּוֹ, עַל הַמְשָׁחָק בַּהֶפְסָקָה, וְעַל הַחֲבֵר הַחֲדָשׁ שֶׁהִכִּיר. סַבְתָּא רוֹתִי הִקְשִׁיבָה, כְּמוֹ תַּמִּיד, מִהֲנִהֲנֶת וְשׂוֹאֵלֶת שְׁאֵלוֹת.

"סַבְתָּא", אָמַר אֵלֵּיהוּ פְּתָאוּם, "אַתָּה יוֹדַעַת שְׂאֵת מִיַּחְדָּת?"

סַבְתָּא רוֹתִי הִסְתוֹבְבָה אֵלָיו, מִפְתָּעַת. "לָמָּה אַתָּה מְתַכֵּן, אֵלֵּיהוּ?"

"אַתָּה כָּל כֶּךָ מְבַגֶּרֶת וְאַנִּי כָּל כֶּךָ יָלֵד, וְאַתָּה מְקַשִּׁיבָה לִי תַּמִּיד יוֹתֵר מִכָּלֵם.

מְקַשִּׁיבָה וְתַמִּיד מְפַנֶּקֶת עִם מַאֲכָלִים כָּל כֶּךָ טַעִימִים וּמִפְתִּיעִים," אָמַר אֵלֵּיהוּ.

עֵינֶיהָ שֶׁל סַבְתָּא רוֹתִי נִצְצוּ מִשְׂמִיחָה, הִיא חִבְּקָה אֶת נִכְדָּהּ חֲזָק וְאָמְרָה בְּהִתְרַגְּשׁוּת: "אַתָּה יוֹדַע מָה הַסּוּד שֶׁל הָאֵכֵל הַטַּעִיִּים?" לַחֲשָׁה לוֹ.

אֵלֵּיהוּ הִנִּיד בְּרָאשׁוֹ.

"אֲהָבָה", אָמְרָה סַבְתָּא רוֹתִי. "כְּשֶׁאַנִּי מְבַשֵּׁלֶת בְּשִׁבִּילְכֶם, אֲנִי שֹׂמָה בְּפָנִים הַמּוֹן הַמּוֹן

זֶה הַתְּבָלִין הַסּוּדִי שְׁלִי."

אמא הביטה מהצד בשמחה וחשבה: איזה ילד צדיק גדלתי, ילד רגיש שתמיד יודע להכיר תודה.

מאותו יום, בכל פעם שאליהו אוכל מהאכל של סבתא, הוא מחייך ויודע - הוא לא רק טועם את התבשיל של סבתא, הוא בעקר טועם את האהבה שלה.

לאחר שקראת את הספור ענה על השאלות:

1) איך ידע אליהו שסבתא רותי הגיעה לבקור עוד לפני שראה אותה?

2) בשורה 11 נכתב:

"סבתא, אמר אליהו פתאום, "את יודעת שאת מיחדת?"
למה התפונ אליהו? במה סבתא מיחדת?

3) אילו מאכלים סבתא רותי הכינה באותו בקור:

1.

2.

4) מהו התבלין הסודי של סבתא רותי?

5) כתב מכתב תודה קצר לאחד מבני המשפחה שלך:

לכבוד _____ היקר/ה

רציתי לומר לך תודה על כך ש
